

Bohumila Havránková, rozená Picková

Narozena 17. 11. 1927 v Liberci. Spolu s o rok starší sestrou pochází ze smíšeného česko-židovského manželství. Tatínek byl žid, vedl velkoobchod s vlnou a vlastnil maloobchod. Obě dcery zapsal do židovské matriky, což mělo v pozdější době výrazný vliv na jejich osudy. V rodném městě navštěvovala německou školu, kde byla vyčleněna česká třída. Vzhledem k situaci v pohraničí a na popud otce, který měl informace od sestry z Vídně, se rodina roku 1938 rozhodla přestěhovat do Prahy. Před odjezdem se otci podařilo do Prahy odvézt zboží z velkoobchodu a zařízení bytu. Bohumila Havránková dokončila obecnou školu a složila přijímací zkoušky na

gymnázium.

V Praze ze začátku bydleli ve skladišti v Karlíně, kde měli uskladněn svůj majetek. Zde také paní Bohumila chodila do reálného gymnázia. Vzhledem ke svému sportovnímu založení, kdy navštěvovala v Liberci Sokol, chtěla v tomto směru pokračovat i v Praze, což jí bohužel nebylo umožněno. V té době otec uvažoval o emigraci do Kanady, z čehož nakonec sešlo. Školu nakonec paní Bohumila navštěvovala pouze dva roky, neboť pak začaly platit Norimberské zákony a židovské děti nesměly chodit do normálních veřejných škol. Protože byla v Praze židovská škola pouze jedna a byla vzhledem k množství uchazečů zahlcena, rozhodla se maminka, aby měly dcery vzdělání, že se budou učit řemeslu. Sestra se šla vyučit ke švadleně a paní Bohumila ke kožešníkovi na Žižkov. Bohužel zde dlouho nezůstala, neboť byla za nesplnění úkolu vyhozena. Poté začala navštěvovat Hagibor, kde se scházela s ostatními židovskými dětmi, se kterými sdílela stejný osud. V roce 1941 bylo nařízeno, že židé musí nosit hvězdy napevno přišité na oblečení. Postupně byl omezován i jejich pohyb, kdy nesměli např. do divadel, kin a jiných míst, a tak bylo obtížné se někde společně scházet. Jednou z mála posledních možností tak zůstal starý židovský hřbitov na Žižkově, kam chodila i paní Bohumila. Zároveň v té době začali být její kamarádi zařazováni do transportů, a tak se vzájemně loučili, aniž by někoho napadlo, že se již nikdy nemusí setkat.

Co je to Terezín, kam transporty směřovaly, resp. jak to tam skutečně vypadá, však málokdo tušil. Zpráv bylo málo, ale např. Židovská obec měla informace o tyfu, a tak nařídila očkování, které se týkalo i paní Bohumily.

Předvolání k transportu na konec dne 3. března 1943 obdržela i paní Bohumila a její sestra. Maminka jim nechala ušít lehké ruksaky a spací pytle, do kterých si mohly dát pouze nejn nutnější věci, které nepřesáhly celkem 50kg. Odjezd tzv. karantén byl od Veletržního paláce, s přestupem v Bubnech, kde byli naloženi do normálního vlaku. Z druhé zastávky v Bubešovicích to měli do Terezína ještě 3-4km pěšky. Nejdříve ji umístili do Jugendheimu (dětský domov) a poté do Mädchenheimu L-410 (dívčí domov), odkud se jí 1. nebo 2. května 1945 podařilo uniknout s kamarádkou a do Prahy se vrátily vlakem. I přesto, že v té době probíhalo Pražské povstání a ulice byly plné vojáků a střelby, podařilo se oběma dívkám projít napříč městem v pořádku ke svým příbuzným. Paní Havránková se šťastně shledala se svými rodiči.

Po válce vystudovala dvouletou fotografickou školu, obor fotografie. Pracovala v redakci Rudého práva, pak jako knihovnice v Encyklopedickém institutu Československé akademie věd a v podniku zahraničního obchodu VELAZ (Velkochoch laboratorních zvířat). Nyní žije v Praze.